

Страшната искра.

(Продължение отъ VII кн.)

II.

Бащата излѣзе изъ кѣщи, имъничкиятъ Жоржъ остана въ салона. Свечеряваше се и въ салона ставаше тъмно.

— Жорже! — извика майка му отъ съседната стая, — завърти копчето, запали полюлея.

Жоржъ знаеше, че ако завърти копчето, закрѣпено на стѣната, то ще шракне и веднага цѣлиятъ полюлей ще пламне съ силна свѣлина, съ електричество.

Той натисна копчето, и когато полюлеятъ освѣти салона, той седна подъ него и се замисли.

„Ахъ, колко хубаво щѣше да бжде да видя „Духа на мълнията“, — помисли си той. — Азъ ще го разпитамъ за всичко онова, което тате не ми доразказа“ . . .

Случайно той дигна очи къмъ полюлея и изеднажъ трепна отъ радостъ. На една отъ лампитѣ на полюлея седѣше мъничко човѣче съ голѣми крилѣ на раменѣтъ; то цѣло бѣше сѣкашъ отъ свѣтло-синъ пламъкъ и отъ него се лѣеше отъ само себе си силна свѣтина.

— Не си ли ти „Духътъ на мълнията“? — извика му Жоржъ.

— Да, азъ съмъ „Духътъ на мълнията“, — отговорило жаловито мъничкото свѣтяще човѣче и въздъхнало изтежко.

